

9,40 Lt 2010 leidyklos leidimas

Svajonų
ROMANAI

SHARON KENDRICK
Meilė neperkama

Knjgute.lt

**Sharon Kendrick
(Šeron Kendrik)**

MEILĒ NEPERKAMA

Romanas

Versta iš Sharon Kendrick,
Bought For The Sicilian Billionaire's Bed, 2009
© Sharon Kendrick, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

- © Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2010
- © Judita Girnytė, dizainas, 2009
- © Stocknadia, Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
- © "Svajonių knygos", 2010
- © Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

PIRMAS SKYRIUS

- *Madonna mia!*

Žodžiai buvo aitrūs kaip Sicilijos citrinos ir sodrūs lyg vynos, bet Džesika nė nepakėlė galvos. Dar reikėjo išvalyti viso aukšto grindis ir viršininko drabužinę, tik tada ji galės eiti namo. Be to, dairymasis į Salvatorę tik blaško dėmesį. Mergina vėl ėmė sukti ratus po grindis skudurų apmuturiuotu šepetiu.

- Kas toms moterims? - Salvatorė niršo ir prisimerkė, nes kamputyje besidarbuojanti figūrėlė neatsakė. - Džesika?

Klausimas nuskambėjo aštriai tarsi šūvis, - įtemptas, piktas ir besąlygiškas; pakėlusį galvą Džesika pažvelgė į vyrą, kuris jį paleido, ji sutelkė visą valią, kad pasipriešintų jo patrauklumo skleidžiamiems kerams, nors tai buvo lengviau pasakyti, nei padaryti.

Netgi ji su savo menkute patirtimi pripažino, kad tokį vyrą sutiksi ne kiekvieną dieną. Galbūt tai ir paaiškina jo aroganciją bei karštakošiškumą. Salvatorė Kardinis - galingosios Kardinų šeimos galva. Valdingas gražuolis ir beveik visų Londono moterų numylėtinis, jei tikėti kitų darbuotojų nešiojamais gandai.

- Klausau, viršininke, - ramiai atsiliepė ji, nors nebuvo lengva, kai jis įbedė į ją įdėmų ir bauginantį žvilgsnį.

- Nejau negirdėjai, kad su tavimi kalbu?

Džesika panardino šepetį į kibirą ir nurijo seiles.

- Tiesą sakant, ne. Maniau, kad kalbatės su savimi.

Vyras nutvilkę ją piktu žvilgsniu.

- Neturiu įpratimo kalbėtis su savimi, - lediniu balsu atkirto jis su akcentu, tačiau nepriekaištinga anglų kalba. - Tiesiog išreiškiau savo pyktį, ir, jei būtum bent kiek įžvalgesnė, būtum susigaudžiusi.

Viso šio pareiškimo potekstė tokia, kad, jei ji būtų įžvalgesnė, tai neplautų grindų jo kabine-
te.

Tačiau per pastaruosius mėnesius nuo tos akimirkos, kai įtakingasis *Kardinių industrijos* savininkas atskrido iš gimtosios Sicilijos, Džesika išmoko išmintingai prisitaikyti prie jo nuotaikos svyravimų. Jei ponas Kardinis pageidauja su ja kalbėtis, tekalba iki soties. Ji pabaigs tvarkytis vėliau. Rizikuotų, jei pabandytų ignoruoti tokį svarbų asmenį!

- Atleiskite, viršininke, - ramiai atsakė Džesi-

ka. - Ar galėčiau kuo nors padėti?

- Abejoju. - Salvatorė niūriai pažvelgė į kompiuterio ekraną. - Šįvakar esu kviečiamas dalykinės vakarienos.

- Kaip malonu.

Pasukęs tamsiaplaukę galvą nuo ekrano, jis šaltai ją nužvelgė.

- Ne, *nemalonu*, - sarkastiškai nusišaipė jis. - Kodėl jūs, anglai, visada viską apibūdinate šiuo žodžiu? Aš tiesiog privalau ten nueiti. Bus naudinga pabendrauti su tais žmonėmis.

Džesika žiūrėjo į jį sutrikusi.

- Tada tikrai nesuprantu, kokia problema.

- Problema ta... - Salvatorė dar sykį perskaitė elektroninę žinutę ir niekinamai išsiviepė, - kad vyras, su kuriuo turiu verslo reikalų, yra vedęs. Įkyroką žmoną. O toji turi draugių. Daugybę draugių! *Emė nekantrauja su tavimi pasimatyti*, - perskaitė jis. - *Jos draugės - taip pat. Nepatikėsi, kokios jos gražuolės! Nesijaudink, Salvatore, nepraeis nė metai, ir mes supiršime tave su kokia nors angli!*

- O kas čia bloga? - droviai paklausė Džesika ir nustebę pajutusi dilgtelint pavydą.

Salvatorė pašaipiai nusijuokė.

- Kodėl žmonėms taip patinka kištis? Ir ko-

dėl, po galais, jiems atrodo, kad man reikia žmonos?

Džesika gūžtelėjo pečiais. Jai neatrodė, kad jam išties norisi išgirsti atsakymą į šį klausimą ir ji vylėsi, kad to neprireiks. Nes ką ji galėtų atsakyti? Kad, jos manymu, žmonės bando jį apvesdinti, nes jis turtingas, turi gerų ryšių ir yra stublinamai išvaizdus?

Tačiau, nepaisant to, kad, jam praeinant, moterys atsisukdavo pažiūrėti darskart, Džesikai viršinininko veidas atrodė kiek negailestingas ir šaltas. Tiesa, putlios lūpos buvo jausmingos, bet jis retai šypsodavosi, o tas jo prismeigiantis žvilgsnis tiesiog gąsdino. Kita vertus, dėl išvaizdos Salvatorei buvo galima atleisti beveik viską. Ir buvo atleidžiama.

Ji matė, kaip, jam pasirodžius, leipsta sekretorės, su kokia baiminga pagarba jį sutinka galingi kolegos ir atiduoda jam lemiamą balsą. O ji žiūrėdavo į jį vien todėl, kad buvo malonu žiūrėti.

Aukštas ir lieknas, sportiškas ir tvirtas, galėjai numanyti po baltais šilkiniais marškiniais slypint viliojantį kūną. Juodi kaip varno sparnas plaukai ir alyvinės spalvos oda užbaigė dramatiška Viduržiemio jūros spalvų paletę nutapytą jo portretą.

Tačiau labiausiai prikaustydavo jo akys. Skaisčiai mėlynos kaip žydras dangus arba jūra giedriausią vasaros dieną. Džesika niekada nebūtų pagalvojusi, kad italas gali būti ne juodaakis. Jų atspalvio intensyvumas, regis, iš aplinkos išsiurbdavo visą gyvybę, o ji, pajutusi į save įsmeigtą žvilgsnį, pasijausdavo apsvaigusi. Kaip ir dabar.

Sprendžiant iš tarp tamsių antakių susimetusios raukšlės, Salvatorė laukė atsakymo.

Džesika bandė prisiminti, koks buvo klausimas.

- Galbūt jie mano, kad žmona jums reikalinga, nes... Jūs kaip tik tokio amžiaus, kai paprastai vedama, viršininke.

- Taip manai?

Džesika jautėsi užspeista į kampa. Jeigu jis neketina vesti *jos*, tuomet tegul geriau visą gyvenimą lieka viengungis!

- Tiesą sakant, ne. Apie jūsų vedybinį gyvenimą nemąščiau, - prisipažino ji. - Bet kai vyras peržengia trečiąją dešimtį, spėju, kad taip ir yra, visi pradeda laukti, kada gi jis pagaliau ves.

- *Si*, - sutiko Salvatorė ir lėtai bei mėšliai perbraukė nykščiu per dygų smakrą, nors dar

rytą buvo švariai nusiskutęs. - Būtent. Mano šalyje yra lygiai taip pat!

Salvatorė nekantriai palingavo galvą. Nejau jis tikrai vylėsi, kad Anglijoje bus kitaip? Žinoma, vylėsi. Tai buvo viena priežasčių, kodėl jis atvyko į Londoną - pasimėgauti trupučiu laisvės, kol pagaliau - niekur nedingsi - teks išsirinkti tinkamą nuotaką Sicilijoje. Bent kartą gyvenime jam norėjosi pasprukti nuo lūkesčių, neišvengiamai siejamų su jo garsia pavarde.

Sicilija buvo tik nedidelė sala, kurioje visi vienas kitą pažįsta, ir klausimas, kada vyriausiasis Kardinių palikuonis pagaliau ves ir ką, kankino pernelyg daug žmonių. Jei jis Sicilijoje stabelėdavo su kokia nors mergina persimesti daugiau nei keliais žodžiais, jos tėvai nieko nelaukę puldavo krauti kraitį ir inventorizuoti jo turtų!

Šis kartas buvo pirmasis, kai jis apsigyveno kitoje šalyje ilgesniam laikui, ir prireikė vos kelių savaitių suprasti, kad netgi Anglijoje vienišas ir geidžiamas vyras ilgai nelieka nepastebėtas. *Laikai keičiasi, bet ne taip greitai, kaip atrodo*, - ironiškai pagalvojo jis.

Moterys rezga intrigas, o pamačiusios vyrą su iš pažiūros neišsemiamą banko sąskaita, puola jį kaip maitvanagiai. Kada jis pats pas-

kutinį kartą prašė *moters* telefono numerio? Salvatore negalėjo prisiminti. Šiais laikais jos pačios akimirksniu išsitraukia mobiliuosius ir įsirašo jo numerį, jam nė nespėjus paklausti jų vardo! Salvatore turėjo tvirtą savo nuomonę apie tradicinius vyrų ir moterų vaidmenis ir to neslėpė. Tiesa ta, kad medžioti moterį yra vyro reikalas, o ne atvirkščiai.

- Klausimas tas, ką man dabar daryti? - tyliai svarstė jis.

Džesika mąstė, ar jau gali grįžti prie savo darbo. Veikiausiai ne. Jis žvelgė į ją tarsi laukdamas, ką ji pasakys, o žinoti, ką pasakyti, nebuvo lengva. Ji tiksliai žinojo, ką pasakytų draugei, bet kiek tiesmuka gali būti su bosu?

- Tai priklauso nuo jūsų alternatyvų, - diplomatiškai išsisuko ji.

Salvatorė ilgais pirštais barbeno per blizgančią stalo paviršių, atkartodamas į langus bel-džiančio lietaus garsą.

- Galėčiau to kvietimo atsisakyti.

- Galėtumėte, bet reikia nurodyti priežastį, - atsakė ji.

- Galėčiau pasakyti, kad peršalau.

Džesika nejučiomis šyptelėjo, nes mintis, kad Salvatore Kardinis galėtų bejėgiškai sirgti, bu-

vo neįsivaizduojama. Ji papurtė galvą.

- Tada jie pakvies jus kitą kartą.

- Tiesa, - linktelėjo Salvatorė. - Bet galėčiau pats pasikviesti juos į savo namus ir pats pasirinkti svečius.

- Ar tai nebūtų mažumėlę nemandagu? Taip akivaizdžiai perimti kontrolę į savo rankas? - atsargiai pasiteiravo ji.

Salvatorė mąsliai pažvelgė į merginą. Kartais ji užsimiršdavo ir išklodavo jam tai, ką išties galvodavo, užuot sakiusi tai, ką jis norėtų išgirsti. Ar todėl jis įprato jai atsiverti?

Vyras suvokė kalbą su Džesika taip, kaip jam nė nešautų į galvą kalbėtis su savo asistentėmis ar sekretorėmis, nes jau iš anksčiau žinojo, kokie pavojai slypi tokiuose pasišnekučiamuose.

Asistentė arba sekretorė dažnai pasitikėjimą suprasdavo klaidingai ir nusprendavo, kad didysis bosas nori su ja dalytis savo paslaptimis visą gyvenimą. O praraja tarp jo, užimančio valdybos pirmininko postą, ir valytoja dirbančios Džesikos buvo per plati, kad ji pakliūtų į tokių kvailų svajų spąstus. Tačiau ji dažnai pati to nežinodama pataikydavo kaip pirštu į akį. Kad ir dabar. Atsilošęs krėse Salvatorė

apmąstė jos žodžius.

Jam visai nesinorėjo įžeisti Garto Somervilio arba paniekinti jo žmonos ir jos draugužių. Kas jam nutiks, jei nueis vakarienės ir ten bus visos tos moterys? Ne pirmas ir ne paskutinis kartas.

Bet jis nebuvo nusiteikęs vaikytis grobuoniškai nusiteikusių moteriškių. Kaip vaiko, kuriam gausiai siūloma saldinių, jo apetitas pastaruoju metu sumenko. Moters grožis nebeturėjo jokios reikšmės. Taip laisvai ir atvirai siūlomas seksas neteko savo mistiškumo, savybės, kuri labiausiai jį traukė.

- *Si*, - vėl tyliai sutiko jis. - Būtų nemandagu.

Jam nematant, Džesika iš chalato kišenės išsitraukė šluostę, buteliuką ir ėmė blizginti jo stalą.

- Ko gero, niekur nedingsite, ir teks eiti, - tarstelėjo ji ir ant stalo užpurškė citrinų kvapo skysčio.

Salvatorė suraukė kaktą. Jau ne pirmą kartą sugavo save svarstantį, kiek jai galėtų būti metų. Dvidešimt dveji? Treji? Ir kodėl ji užsi-dirba valydama kabinetus? Nejau ji tikrai laiminga, kas vakarą eidama čia su šepėčiu ir kibiru vandens, sukiodamasi aplink jį, kol jis

baigia skaityti dokumentus ir pasirašinėti laiškus?

Jis stebėdavo ją, kol ji darbuodavosi. Tiesą sakant, paganyti akis nebuvo labai kur. Džesika buvo neaukšta, plaukus visada slėpė po skarele, tokios pat bjauriai rausvos spalvos kaip chalatas. Dukslus drabužis slėpė jos figūrą, ir Salvatorė niekada nežiūrėjo į ją taip, kaip vyrai nužvelgia moterį. Niekada nepagalvojo, kad po tuo chalatu slypi kūnas... Bet kol ji energingai ratais šveitė stalą, chalato audeklas netikėtai aptempė standžias jaunas krūtis.

Taigi, po tuo chalatu tikrai yra kūnas. Tiesą sakant, gali būti, kad pakankamai dailus. Salvatorė nurijo seiles. Netikėtas pastebėjimas jį pribloškė ir atsilygino staigiu geismo pliūpsniu.

- Gal galėtum išvirti man kavos? - trūksmingu balsu paprašė jis.

Padėjusi šluostę Džesika pagalvojo, ar tam arogantiškam *Kardinių industrijos* bosui kartais neatrodo, kad jo didžiulis kaip daržinė kabinetas susitvarko pats. Kažkam tenka nuvalyti nuo stalo ratilus, kurie lieka nuo per dieną išgertų nesuskaičiuojamų puodelių espresso, o rašiklius, kuriuos jis išmėto po visą stalą, surinkti ir tvarkingai sudėti į pieštukinę.

Ji ramiai sutiko skvarbų safyro mėlynumo žvilgsnį. Ne, jis tikrai apie tai nemąsto. Tokie vyrai kaip jis pripratę, kad jų gyvenimas tekėtų sklandžiai. Pripratę, kad jiems nepastebimai plušėtų būriai žmonių, kurie yra tarsi fonas, kaip nematomi sraigteliai, užvedantys galingą mašiną.

Kažin, ką jis pasakytų išgirdęs, kad ji čia ne tam, kad virtų jam kavą? Kad į jos pareigas neįtraukta virti kavą? Kad tai pakankamai diskriminuojantis reikalavimas ir niekas netrukdo jam pačiam išsivirti kavos.

Bet niekas su bendrovės valdybos pirmininku taip nekalba. Net jeigu ji pamirštų jo pareigas, Salvatorė buvo toks arogantiškas ir grėsmingas, kad ji neišdrįstų. Jis juk pripratęs, kad moterys puola vykdyti jo pageidavimų, vos jam spragtelėjus pirštais ir dar mėgaujasi, tai darydamos!

Nuėjusi prie kavos aparato, kuris panėšėjo į biurą nusileidusį nedidelį erdvėlaivį, ji paruošė jam puodelį kavos ir padėjo ant stalo.

- Jūsų kava, pone.

Kai Džesika palinko į priekį, Salvatorės uoslė pagavo sumišusį ir keistai viliojantį citrininio valikio ir pigių kvėpalų aromatą....

